

У віршах – душа та всесвіт

26 лютого минуло рік, як покинула цей світ поетеса, людина щедрої душі й надчутливого серця Ганна Дячок. Вірші Ганни Калениківни мали можливість читати й прихильники нашого видання. В її поезії чувся передзвін тиші, шепіт вітрів, тепло сонячного проміння, тихий гомін води, чарівний переспів пташечок, запах квітів. Вона так майстерно й глибоко писала про людські почуття, наче всю їх глибину прожила сама. Коли я вперше читала її вірші, подумала, що ця людина має якийсь зв'язок із космосом. Її надчутлива душа бачила те, що очима аж ніяк не можна помітити. Вона переводила свої відчуття на мову людей, щоб ми теж могли відчутти глибинне.

Аня була із тих людей, з котрими стаєш близьким в перші хвилини знайомства. Пам'ятаю нашу першу зустріч. Я поїхала в Ясногірку, що на Сарненщині, де жила поетеса, бо хотіла написати про неї нарис до ювілею газети. «Ой... А що ж ти, Оксаночко, про мене писатимеш? – напівжартома відбивалася по телефону від моєї пропозиції про зустріч. – Я прота жінка, нічого особливого в моєму житті ніколи не було. Але ти приїжджай, бо я люблю читати тебе у «Вільному слові», то буде просто чудово познайомитися!». І після цього – купа приємних слів на мою адресу. Вона завжди і зі

всіма була такою: словами душу гріла, раділа й співчувала, раділа й тишилася з успіхів своїх друзів та знайомих. Так веліло їй велике відкрите серце. З дня, коли ми познайомилися, якась тонка емоційна ниточка зв'язала нас на довгі роки. Я так завжди раділа її телефонному дзвінку, а ще більше, коли ми могли зустрітися. Це важко пояснити, але сама її присутність та доброзичливість створювала таку світлу ауру, в якій відпочивала душа. І так про неї кажуть усі, хто знав цю жінку. Вона випромінювала світло. Я часто питала Анечку, як вона так тонко відчуває світ, де беруться такі незвичні рідкісні влучні слова, щоб передати настрій і відчуття? Вона ж щиро сміялася й казала: «А я і сама не можу цього пояснити. Я ж інститутів не закінчувала. Так мені чується, падає на душу – так і пишу». І веде мене з хати, що примостилася майже в лісі, надвір. «От подивися...

Ну як тут не писати?! Краса яка довкола! От вийду зранку з хати, пройдуся вглиб лісу на сотню метрів. А там!.. І квіти, й дерева, й пташечки. І все воно живе і випромінює красу. Просто бери й пиши, що відчуваєш».

Ганна Дячок народилася в селі Чабель Сарненського району в багатодітній родині. Їх у батьків було десятеро. Працю пізнала з дитинства. Відтоді й зачарована світом. Про звичайне й повсякденне вона вміла розказати так тепло, незвично й небуденно, що здавалося, вона живе у якомусь особливому світі. І цим світом рада була ділитися з усіма. У неї і котик, і корівка, і квіточки – то все особливе Боже творіння. І все це вона оточувала власною любов'ю, якої, здавалося, вистачить на увесь білий світ. Була в цій жінці особлива, вроджена інтелігентність, відчуття такту й міри, своє особливе естетичне бачення. Аня мала особливо ви-

шукане вміння вбратися: так органічно й гармонійно поєднувалися в її одязі сукні з намистом, капелюшки з сумочками та туфельками. Навіть вірші свої вона прислала в конверті разом із засушеними гілочками квітів. І вся вона для мене була – наче зіткана з гармонії й добра. І кожен, хто читав її поезії, міг доторкнутися до цього.

Ганна Дячок залишила по собі яскравий слід у поезії та в душах тих, хто її знав. Життя земне таке непередбачуване. Так рано забрав її Господь. Можливо швидко згоріла, бо все пропустила крізь серце...

Оксана СЛОБОДЗЯН

САЛЬВІЯ ПЕРЕДЗИМНА

*І чого ти чекаєш? Іди.
Упаду й розридаюсь?*

Ніскільки!

*Я захочу зігрітись, як тільки
Прожену із душі холоди.
Кажуть: все виліковує час.
От чи зможу тебе розлюбити?
В дощ навкислий схилилися
квіти,*

*Вболівають напевно за нас.
Я насіяла їх повесні –
В переспіві пташиного раю.
З тихих сальвій жалі*

позбираю, –

*Німо в'януть пелюстки ясні.
Що ж, і тині твоєї нема...
Перебуду. Забуду. Загою.
...А вітри із дзвінкою тугою
Сповіщають – невдовзі зима...*

Ганна Дячок